

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 16/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Dušanom Szabóom, advokátom, Hlavná 799/63, Kráľovský Chlmec, proti postupu Okresného súdu Michalovce v konaní sp. zn. 24C/230/2016 po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 581/2023-44 z 19. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v civilnom spore po náleze ústavného súdu č. k. I. ÚS 581/2023-44 z 19. júna 2024 (ďalej len „skorší nález“).

II.

2. Už skorším nálezom bolo vyslovené, že postupom okresného súdu boli porušené ústavné práva sťažovateľa a bolo mu priznané finančné zadosťučinenie 1 000 eur. Dôvodom bolo to, že v namietanom konaní sa žalobca proti sťažovateľovi žalobou z novembra 2014 domáhal nedoplatku na nájomnom 675,96 eur, okresný súd žalobe vyhovel rozsudkom z decembra 2017, no krajský súd tento rozsudok v decembri 2021 zrušil. Okresný súd rozsudkom z októbra 2022 žalobu zamietol.

3. Po skoršom náleze ústavného súdu krajský súd v auguste 2024 rozsudok okresného súdu potvrdil. Záhlavia tohto rozhodnutia na podnet okresného súdu (aj okresným súdom skôr opomenuté nesprávne označenie advokáta žalobcu, ktorý zomrel ešte v decembri 2022) opravil

uznesením z novembra 2024. Rozhodnutia krajského súdu boli advokátovi sťažovateľa doručené 27. novembra 2024. Sťažovateľ podaniami z 27. novembra 2024 a zo 7. januára 2025 vyčíslil náhradu trov konania na 1 583,14 eur. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 23. januára 2025 sťažovateľovi priznal náhradu 1 373,54 eur. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 21. februára 2025 sťažnosť, ktorú okresný súd doručil na vyjadrenie žalobcovi, no uznesením sudcu zo 16. júna 2025 ju odmietol. Toto uznesenie bolo na ústavnú sťažnosť sťažovateľa z 8. augusta 2025 pre porušenie jeho ústavných práv zrušené nálezom ústavného súdu z 21. októbra 2025 (III. ÚS 456/2025). Nález bol okresnému súdu doručený 30. októbra 2025.

III.

4. Sťažovateľ opisuje skorší nález ústavného súdu a namieta, že ani následne okresný súd neprijal opatrenia na urýchlenie konania a od augusta 2024 nerozhodol o výške trov. Zdôrazňuje, že okresný súd zbytočne predkladal krajskému súdu spis na opravu formálnej chyby, ktorú sám spôsobil, a preto mu až v novembri 2024 doručil uznesenie krajského súdu z augusta 2024. Sťažovateľ tiež namieta postup okresného súdu pri vyznačovaní právoplatnosti uznesenia vyššieho súdneho úradníka z 23. januára 2025. Predovšetkým však zdôrazňuje, že k predĺženiu konania prispelo zrušenie uznesenia sudcu o odmietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka.

IV.

5. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

6. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu. Namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania účastníka a (iii) postupu súdu (I. ÚS 41/02). Prihliada sa aj na význam sporu pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02). Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má za následok porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ojedinelá nečinnosť súdu v trvaní niekoľkých mesiacov nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (II. ÚS 63/05).

7. Tak je to aj v prípade sťažovateľa. Po skoršom náleze ústavného súdu z júna 2024, teda v období približne roka a pol, bola potvrdzujúcim rozhodnutím krajského súdu nastolená právna istota v otázke dôvodnosti proti sťažovateľovi podanej žaloby. Možno súhlasiť s tým, že v postupe súdu došlo k neefektívnym činnostiam, ktoré viedli k zbytočnému predĺženiu rozhodovania o výške náhrady trov. Vždy však šlo o niekoľkomesačné obdobia. K predĺženiu konania o niekoľko mesiacov došlo už v roku 2024 v súvislosti s potrebou opravy rozhodnutia krajského súdu, ktorú možno pričítať nielen okresnému, ale aj krajskému súdu. K rozhodujúcemu predĺženiu konania došlo v súvislosti s nesprávnym odmietnutím sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Niet pochyb, že o výške náhrady trov konania už mohlo byť právoplatne rozhodnuté.

8. Treba však uviesť, že ani sám sťažovateľ nekonal tak, že by pre neho otázka výšky náhrady trov bola osobitne významná. O tom svedčí predovšetkým to, že trovy konania vyčíslil na dvakrát,

naposledy podaním z januára 2025. Aj jeho sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bola podaná formálne neúplne najprv samým sťažovateľom mailom v posledný deň lehoty a následne v posledný deň lehoty bola doplnená jeho advokátom. Tak nesústredene, ako postupoval okresný súd, postupoval aj sám sťažovateľ. Predovšetkým však treba uviesť, že v súčasnosti zostáva sporným len to, či má sťažovateľ na náhrade trov dostať rozdiel medzi uplatnenou čiastkou 1 583,14 eur a uznesením vyššieho súdneho úradníka priznanou čiastkou 1 373,54 eur. Právna neistota v nepatrnej čiastke niečo cez 200 eur však podstatne znižuje význam konania pre sťažovateľa. Pri zohľadnení týchto okolností aj pri zistení toho, že v postupe okresného súdu došlo k prietiahom, pre ktoré rozhodovanie o výške trov konania trvá oproti optimálnemu postupu o približne rok dlhšie, nemožno dospieť k záveru, že po skoršom náleze došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu